

2. Doręczając pismo doręczyciel niezależnie od adnotacji dokonanych na potwierdzeniu odbioru umieszcza na stronie adresowej przesyłki datę doręczenia i swój podpis.

3. Przewidziane w art. 139 § 1 Kpc i art. 118 § 2 Kpk zawiadomienie dla adresata o pozostawieniu pisma doręczyciel sporządza na odrębnym formularzu.

§ 8. 1. Po doręczeniu pisma sądowego doręczyciel oddaje niezwłocznie potwierdzenie odbioru oddawczemu urzędowi pocztowemu, który na pierwszej stronie potwierdzenia odbioru umieszcza odcisk datownika i odsyła je do nadawczego urzędu pocztowego.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie zwrócenia doręczycielowi potwierdzenia odbioru w wypadkach określonych w art. 137 Kpc i art. 119 § 1 i 2 Kpk.

3. Pozostawienie potwierdzenia odbioru osobie, do której ręk pismo zostało doręczone, nie jest dopuszczalne.

§ 9. Jeżeli zachodzą podstawy do pozostawienia pisma sądowego w urzędzie pocztowym stosownie do przepisów art. 139 Kpc i art. 118 § 1 Kpk, doręczyciel oddaje niezwłocznie pismo wraz z potwierdzeniem odbioru oddawczemu urzędowi pocztowemu.

§ 10. 1. Pozostawienie pisma sądowego w oddawczym urzędzie pocztowym urząd ten stwierdza przez umieszczenie:

- 1) na stronie adresowej przesyłki adnotacji „złożono dnia” i odcisku datownika,
- 2) na drugiej stronie potwierdzenia odbioru podpisu pracownika pocztowego i odcisku datownika.

2. Pismo, o którym mowa w ust. 1, przechowuje się wraz z potwierdzeniem odbioru przez siedem dni, licząc od dnia następnego po złożeniu pisma.

3. W razie zgłoszenia się przez odbiorcę w terminie określonym w ust. 2 pismo wydaje się odbiorcy po umieszczeniu na stronie adresowej przesyłki adnotacji „wydano dnia” i odcisku datownika. Odbiorca kwituje odbiór pisma na potwierdzeniu odbioru, które odsyła się niezwłocznie do nadawczego urzędu pocztowego po umieszczeniu obok podpisu odbiorcy odcisku datownika.

4. Pismo nie podjęte w terminie określonym w ust. 2 opatruje się na stronie adresowej przesyłki adnotacją „nie podjęte w terminie” oraz odciskiem datownika i odsyła się niezwłocznie wraz z potwierdzeniem odbioru do nadawczego urzędu pocztowego.

§ 11. Jeżeli adresat zmienił miejsce zamieszkania, doręczyciel powinien zasięgnąć informacji o nowym miejscu zamieszkania adresata, w szczególności u osób, które mieszkają obecnie pod adresem wskazanym w piśmie, u sąsiadów, w administracji domu albo u dozorca domu lub u sołtysa. Jeżeli nowe miejsce zamieszkania adresata znajduje się w

obrębie tego samego obszaru doręczeń lub w tej samej miejscowości, przesyłkę doręcza się pod nowym adresem, który doręczyciel zaznacza na potwierdzeniu odbioru. W innym wypadku należy na zwracanej przesyłce wskazać sądowi wysyłającemu nowe miejsce zamieszkania adresata, jeżeli zostało ustalone.

§ 12. 1. Jeżeli pisma sądowego nie można doręczyć także w sposób, o którym mowa w § 11, doręczyciel oddaje niezwłocznie pismo wraz z potwierdzeniem odbioru oddawczemu urzędowi pocztowemu, który na drugiej stronie potwierdzenia odbioru umieszcza odcisk datownika i odsyła przesyłkę do nadawczego urzędu pocztowego.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie zwrócenia doręczycielowi pisma nie doręczonego w wypadkach określonych w art. 137 Kpc i art. 119 § 1 i 2 Kpk.

§ 13. Nadawczy urząd pocztowy przekazuje niezwłocznie potwierdzenie odbioru lub pismo sądowe wraz z potwierdzeniem odbioru sądowi wysyłającemu.

§ 14. 1. Jeżeli potwierdzenie odbioru nie nadejdzie do sądu wysyłającego w ciągu 14 dni od dnia wysłania pisma albo jeżeli z otrzymanego potwierdzenia odbioru wynika, że doręczenie dokonane zostało wadliwie, prezes sądu w miarę potrzeby zarządzi złożenie reklamacji w urzędzie pocztowym.

2. Reklamację z powodu braku potwierdzenia odbioru kieruje się do nadawczego urzędu pocztowego, a reklamację z powodu wadliwego dokonania doręczenia — do oddawczego urzędu pocztowego.

§ 15. Jeżeli w wyniku postępowania reklamacyjnego okaże się, że pismo zostało adresatowi doręczone, należy niezwłocznie przesłać sądowi wysyłającemu potwierdzenie odbioru, a w braku potwierdzenia odbioru — pisemne poświadczenie przez urząd pocztowy daty, w której doręczenie zostało dokonane.

§ 16. Wzory potwierdzenia odbioru (§ 3 ust. 1), pocztowej książki nadawczej poleconych przesyłek sądowych (§ 4) i zawiadomienia (§ 7 ust. 3) zostaną ustalone w odrębnych trybie.

§ 17. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 września 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Poczty i Telegrafów o doręczaniu pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym i karnym (Dz. U. z 1933 r. Nr 76, poz. 548 z późniejszymi zmianami).

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: **S. Walczak**

267

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 15 grudnia 1970 r.

w sprawie powierzenia Państwowemu Biuru Notarialnemu w Bełchatowie prowadzenia ksiąg wieczystych.

Na podstawie art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 16 listopada 1964 r. o przekazaniu państwowym biur notarialnym prowadzenia ksiąg wieczystych (Dz. U. Nr 41, poz. 278) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powierza się Państwowemu Biuru Notarialnemu w Bełchatowie, w województwie łódzkim, prowadzenie ksiąg wieczystych dla obszaru powiatu bełchatowskiego.

§ 2. Traci moc § 1 pkt 14 lit. g) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1964 r. w sprawie określenia państwowych biur notarialnych przejmujących prowadzenie ksiąg wieczystych (Dz. U. z 1965 r. Nr 1, poz. 3) w części dotyczącej powiatu bełchatowskiego.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Minister Sprawiedliwości: **S. Walczak**

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 14 grudnia 1970 r.

w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, świadczeń z ubezpieczeń społecznych oraz emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w niektórych uspołecznionych zakładach prowadzonych na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej.

Na podstawie art. 17 ust. 5 pkt 3 i 5 oraz art. 125 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) i art. 218 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, świadczeń z ubezpieczeń społecznych oraz emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w prowadzonych przez osoby fizyczne na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej:

- 1) uspołecznionych zakładach gastronomicznych,
- 2) podlegających nadzorowi Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki uspołecznionych zakładach świadczących usługi w zakresie noclegów i żywienia (pensjonaty, domy wycieczkowe, schroniska, motele, obozowiska turystyczne).

§ 2. 1. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za pracowników zatrudnionych w zakładach wymienionych w § 1, które prowadzone są na zasadzie zryczałtowanej odpłatności, stanowią miesięczne zarobki brutto tych pracowników ustalone w umowie o pracę, nie niższe jednak niż:

1) dla szefów kuchni	3.000 zł,
2) dla kelnerów zatrudnionych:	
a) w lokalach, w których pobiera się dodatek za obsługę	2.500 zł,
b) w pozostałych lokalach	2.200 zł,
3) dla bufetowych zatrudnionych:	
a) w lokalach, w których pobiera się dodatek za obsługę	2.200 zł,
b) w pozostałych lokalach	2.000 zł,
4) dla kucharzy	1.800 zł,
5) dla muzyków zatrudnionych:	
a) w restauracjach	3.000 zł,
b) w kawiarniach	2.800 zł,
6) dla pozostałych pracowników zatrudnionych:	
a) w zakładach gastronomicznych	1.600 zł,
b) w innych zakładach	1.700 zł.

2. W miesiącach, w których pracownik nie przepracował wszystkich dni roboczych wskutek powstania lub ustania stosunku pracy albo wskutek pobierania zasiłku z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zarobek osiągnięty za dni faktycznie przepracowane w miesiącu, nie niższy jednak niż $\frac{1}{25}$ odpowiedniej kwoty określonej w ust. 1 za każdy przepracowany dzień.

§ 3. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za pracowników zatrudnionych w zakładach wymienionych w § 1, które prowadzone są na zasadzie prowizyjnego rozliczenia, stanowią miesięczne zarobki brutto tych pracowników wypłacone z funduszu prowizji wchodzącego w skład funduszu płac tej jednostki gospodarki uspołecznionej, z którą obowiązane są rozliczać się osoby prowadzące te zakłady.

§ 4. 1. Składki na ubezpieczenia społeczne za pracowników zatrudnionych w zakładach wymienionych w § 1 opła-

cają jednostki gospodarki uspołecznionej, z którymi obowiązane są rozliczać się osoby prowadzące te zakłady. Za pracowników zatrudnionych w zakładach, o których mowa w § 2, jednostki gospodarki uspołecznionej opłacają składki z pobranej zryczałtowanej odpłatności za prowadzenie zakładu.

2. Do jednostek gospodarki uspołecznionej, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy:

- 1) § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1951 r. w sprawie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. Nr 9, poz. 70 z późniejszymi zmianami) oraz
- 2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1959 r. w sprawie opłacania składek na ubezpieczenia społeczne oraz rozliczania zasiłków wypłacanych przez zakłady pracy (Dz. U. Nr 9, poz. 46).

§ 5. 1. Podstawę wymiaru zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w zakładach wymienionych w § 1 stanowią zarobki, od których wymierzone zostały składki na ubezpieczenia społeczne.

2. W razie gdy składki na ubezpieczenia społeczne za pracowników zatrudnionych w zakładach prowadzonych na zasadzie zryczałtowanej odpłatności wymierzone były od zarobków wyższych od odpowiednich kwot określonych w § 2, te wyższe zarobki stanowią podstawę wymiaru, jeżeli składki wymierzone były od nich przez okres co najmniej:

- 1) ostatnich trzech miesięcy zatrudnienia przed zachorowaniem, gdy chodzi o zasiłek chorobowy (domowy, szpitalny, sanatoryjny),
- 2) ośmiu miesięcy w okresie ostatnich dwunastu miesięcy zatrudnienia przed powstaniem prawa do zasiłku połogowego,
- 3) trzydziestu sześciu miesięcy zatrudnienia, z którego zarobki przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru emerytury lub renty.

Jeżeli składki od wyższych zarobków wymierzone były przez okresy krótsze, podstawę wymiaru stanowią kwoty określone w § 2.

3. Przepisy ust. 2 nie mają zastosowania, gdy chodzi o:

- 1) zasiłek chorobowy (domowy, szpitalny, sanatoryjny) z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem, chorobą zawodową lub ostrą chorobą zakaźną,
- 2) rentę inwalidzką i rodzinną z tytułu inwalidztwa lub śmierci spowodowanej wypadkiem lub chorobą zawodową,
- 3) zasiłek pogrzebowy.

§ 6. Ustalanie dla celów ubezpieczeń społecznych okresów zatrudnienia i wysokości zarobków pracowników zatrudnionych w zakładach wymienionych w § 1 następuje na podstawie zaświadczenia jednostki gospodarki uspołecznionej, z którą obowiązane są rozliczać się osoby prowadzące te zakłady.

§ 7. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 20 maja 1964 r. w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, świadczeń z ubez-